

П. Г. УДХАУС
УИЛТЪН НА ПОЧИВКА

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Когато Джак Уилтън се появи за първи път в Мароа Бей, на никой от нас дори и през ум не му мина, че това е човек със скрита болка. Имаше нещо у него, което правеше самата идея да звучи абсурдно или щеше да я направи да изглежда такава, ако първоизточникът на информацията не беше самият той. Имаше вид на човек, напълно доволен от живота и от себе си. Беше един от онези хора, на които инстинктивно лепваш етикета „силни“. От него лъхаше на здраве и жизнерадост, а видът му беше едновременно самоуверен и дружелюбен, та още от пръв поглед разбираш, че точно това е човекът, с когото ще споделиш най-голямата драма на живота си. В негово лице откриваш приятеля, на чието крепко рамо можеш да се облегнеш.

Всъщност, точно опитвайки се да се облегне на това крепко рамо, Спенсър Клей се добра до фактите в този случай, а когато младият Клей се докопа до нещо, целият курорт Мароа Бей го научава само за няколко часа, защото Спенсър беше от онези неконтролируеми усти, които поначало не могат да пазят тайна.

Само два часа след разговора на Клей с Уилтън, всички в курорта знаеха, че колкото и весел и сърдечен да изглежда отвън новодошлият, отвътре сърцето му е разяждано от мъка. Това правеше неговите бодрост и приветливост просто героични.

Клей, който се числеше към най-досадните представители на племето на самосъжаляващите се, се беше обърнал към Уилтън, надявайки се да намери в негово лице нов и непредубеден слушател за тъжните си разкази. Бе подхванал репертоара си с някаква история за някакво нещастие. Забравил съм коя точно, но без съмнение беше една от дузината, които имаше на склад. Но всъщност това не е от особено значение. Важното е, че след като го изслушал много търпеливо и учтиво, Уилтън на свой ред му разказал една история, от която колкото и невероятно да звучи Клей онемял. Спенсър не даваше думата без ожесточена схватка, но дори и той се видял принуден да спре да хленчи как е опропастил началния си удар в последната игра на голф, как са го подигравали на масата за бридж, или за каквото там се самосъжаляваше по онова време, когато човекът отсреща споделял драмата на проваления си живот.

— Помоли ме да си остане между нас — казваше Клей на всеки, когото срещаше, — но, разбира се, на теб мога да се доверя. Само имай предвид, че това е нещо, което той не желае да се разчуе. Сподели го с

мен, защото, според думите му, у мен имало нещо, което вдъхва доверие — някаква сила, както той сам се изрази. Така като го гледате и през ум няма да ви мине, че животът за него е изгубил всякакъв смисъл. Не знам дали знаете, но сърцето му е разбито. Разказа ми цялата си история толкова откровено и толкова просто, че бях разтърсен като от електрически ток. Както изглежда, преди време е щял да се жени и дори е бил сгоден и сутринта на самия сватбен ден — на самия сватбен ден — момичето му внезапно се разболяло и...

— И умряло?

— И умряло. Издъхнала в ръцете му. Горкичкият.

— Колко тъжно!

— Абсолютно. Така и не може да го преживее. Няма да кажеш на никой друг, нали, старче?

И Спенсър хуквал, за да разкаже историята на следващия срещнат.

Всички искрено съчувстваха на Уилтън. Той беше такъв добряк, толкова коректен и преди всичко толкова млад, та самата мисъл, че зад искрения му смях се крие ужасна болка, беше убийствена. А изглеждаше щастлив. И само в моменти на откровения, онези редки мигове, когато мъжете разкриват най-съкровените си чувства, нещо подсказваше, че не всичко при него е наред. Ето например, Елъртън, който е перманентно влюбен, успял да го притисне в един ъгъл с намерението да го запознае със сводка от последната си история. Но още щом си отворил устата, на лицето на Уилтън се изписала такава болка, че той веднага млъкнал. По-късно сподели с нас, че в момента, в който осъзнал нетактичната си постъпка, нещо го прерязало като с нож и той тутакси сменил темата на разговора от радостите на любовта с най-добрия начин за излизане от пясъчното препятствие при седмата дупка, което при дадените обстоятелства може да бъде обявено за триумф на тактичността.

Мароа Бей е тихо местенце дори и през лятото. Естествено трагедията на Уилтън бързо стана предмет на много дискусии. Вглеждането в тъжните страни на живота действа отрезвяващо и в началото повечето от жителите и почиващите започнаха да се държат в негово присъствие както близките на покойника на погребение. Но скоро нещата сами си дойдоха на мястото. Уилтън се държеше толкова жизнерадостно, че за нас, останалите, беше абсурдно и неуместно да

вървим на пръсти около него и да шушнем. В края на краищата, ако вникнете по-дълбоко в нещата, проблемът си беше негов и само той би могъл да подсказе как да се отнасяме към него. Щом искаше да прикрива болката си под лъчезарна усмивка и да се кикоти като хиена с хиперразвито чувство за хумор, очевидно за нас също бе препоръчително да следваме тази линия на поведение.

Така и направихме и малко по малко фактът, че животът му беше почернен завинаги се превърна почти в легенда. Дълбоко в съзнанието си всеки от нас усещаше горчилката, натрупана в сърцето му и му съчувстваше, но това не помрачаваше всекидневните ни отношения. Само понякога, когато някой като Клей, забравил за личната му драма, се опитваше да го включи в списъка на оплакващите някое свое „нещастие“, болката в очите и внезапното стисване на устните му ни напомняше, че споменът за преживяното още тлее неугаснал в гърдите му.

Нещата се развиваха по този начин в продължение на около две седмици, когато в градчето пристигна Мери Кембъл.

Привлекателността на една жена е въпрос изключително на личен вкус, така че мъдрите хора никога не коментират, е ли хубавица или не дадена представителка на нежния пол. Те приемат тези странности като част от голямата мистерия на човешкото битие и не взимат никакво отношение. За мен например Мери Кембъл не притежаваше никакъв чар. Може би защото по това време бях влюбен в Грейс Бейтс, Елойз Милър и Клариса Уембли. По време на лятната отпуската в Мароа Бей един истински мъж е длъжен да има три любовни авантюри едновременно и тъй като бройката при мен вече беше попълнена, аз останах хладен към новодошлата. Не усетих никаква тръпка. Мери беше дребна на ръст и според мен доста невзрачна. Някои казаха, че имала красиви очи. За мен очите и бяха съвсем обикновени. И косата ѝ беше най-обикновена. Всъщност обикновена е думата, която я описваше най-точно.

Но от самото начало стана ясно, че Уилтън я намира за прекрасна, което беше просто поразително, тъй като единствен той беше мъжът, който можеше да има всяко момиче в Мароа Бей, което си пожелаеше. Когато един мъж е висок един и осемдесет и пет и е комбинация от Херкулес и Аполон; играе превъзходно тенис и голф и свири на банджо със свръхчовешка енергия, пътят му към сърцата на

всички момичета в един летен морски курорт е по-гладък и от стъкло. А прибавите ли към гореизброените предимства и трагедия като тази на Уилтън, можем да го опишем само с две думи — безапелационен победител.

Момичетата си падат по трагедиите. Е, повечето от тях. Това правело мъжа по-интересен. Грейс Бейтс постоянно повтаряше колко интересен е Уилтън. Елойз Милър също. Клариса Уембли — и тя. Но чак когато пристигна Мери Кембъл, Уилтън показва някакъв ентузиазъм към женското присъствие в Мароа Бей. Ние отдавахме двуседмичната му липса на интерес към момичетата на факта, че още не можеше да забрави, но сега вече знам истинската причина — за него те бяха досадни аутсайдери на игрището за голф и на тенис корта. Предполагам, че за първокласен тенисист и играч на голф, какъвто беше Уилтън, е нормално да чувства нещата по този начин. Лично аз смятам, че с момичетата играта е много по-забавна. Но моят хендикап е дванайсет и въпреки че играя тенис от години, не мисля, че съм прехвърлял мрежата повече от пет-шест пъти на мач.

Но само за двацет и четири часа Мери Кембъл разби предразсъдъците на Уилтън. Без нея той изглеждаше самотен на игрището за голф и настояваше точно тя да му бъде партньор в игрите по двойки. Не знаехме какво е отношението ѝ към него — беше от онези момичета, които остават загадка за мъжа.

И така нещата продължиха без особено развитие. Ако не знаех историята на Уилтън, щях да определя този любовен романс като една от многото летни любовни авантюри, към които Мароа Бей особено предразполага. Единствената причина, поради която един ерген идва на това място е, че тук има толкова много момичета, в които да се влюби, че през целия си отпуск се оказва с препълнена програма още преди, така да се каже, да се е съсредоточил.

Но в случая с Уилтън изобщо не можеше да става и дума за такова нещо. Човек не може лесно да превъзмогне шок като неговия дори за години — а ние бяхме останали с впечатлението, че преживяната от него трагедия се бе случила наскоро.

Не вярвам да съм бил по-удивен в живота си от онази нощ, когато той ми се довери. Защо пожела точно с мен да сподели чувствата си — не знам. Предполагам, защото случайно се оказахме само двамата именно в такъв психологически момент, когато човек

трябва или да излее душата си пред някого, или да се пръсне и Уилтън избра по-малкото зло.

След вечеря се разхождах по брега, пуших пурата си и си мислех за Грейс Бейтс, Елойз Милър и Клариса Уембли, когато го срещнах. Вечерта беше прекрасна и ние седнахме да ѝ се наслаждаваме. Първият признак, по който разбрах, че нещо клокочи под спокойната повърхност беше глухият стон, изтръгнал се изведнъж от гърдите му.

В следващия миг той вече споделяше терзанията си.

— Попаднал съм в дяволски капан — започна той. — Какво би направил ти на мое място?

— Да?

— Направих предложение на Мери Кембъл тази вечер.

— Поздравления.

— Благодаря. Тя ми отказа.

— Отказа ти!

— Да. Заради Ейми.

Стори ми се, че разказът му се нуждае от някоя и друга обяснителна бележка.

— Коя е Ейми? — поинтересувах се аз.

— Ейми е момичето...

— Кое момиче?

— Момичето, което умря, нали разбираш? Мери е в течение на цялата история. Всъщност, нейното изключително съчувствие ме насърчи да ѝ направя предложение. Ако не беше така, нямаше да имам куража. Аз не заслужавам дори да ѝ лъскам обувките.

Какво удивително ниско самочувствие у мъж, който може да извади доста привлекателни черти на масата. Имало е моменти, когато, мислейки си за Грейс Бейтс, Елойз Милър и Клариса Уембли, съм се чувствал като представител на изчезващ вид. Но докато у мен няма нищо особено, то и най-мъждивият лъч на интелигентност би трябвало да подскаже на Уилтън, че той е истински Херкулес.

— Тази вечер някак си успях да го направя. Тя се държа много приятелски — каза, че много ме харесва и разни такива неща — но изобщо не можело да става и дума за женитба, заради Ейми.

— Не схванах последното — признах аз. — Какво е имала предвид?

— Всичко ще ти стане ясно, ако знаеш, че Мери е най-чувствителното, най-възвишеното момиче, което се е раждало на света — каза Уилтън малко хладно. — Нейната гледна точка е следната: тя усеща, че заради Ейми няма да може да получи цялата ми любов, и че между нас винаги ще стои споменът за Ейми. Все едно се омъжва за вдовец.

— Е, някои от тях се женят и то доста успешно — предпазливо казах аз и зачаках отговор.

— Но не и за момичета като Мери.

Трябва да си призная, мина ми мисълта, че това все пак е някаква утеха за вдовците, но не я споделих, разбира се. Човек не трябва да забравя, че мъжете са на различни мнения за едно и също момиче. Сладкишчето за един може да бъде отрова за друг. Познавам мъже, които не харесват Грейс Бейтс. Познавам и такива, които биха използвали снимката на Елойз Милър или Клариса Уембли, за да си отбелязват докъде са стигнали в някой роман на ужасите.

— Ейми стои между нас — каза Уилтън.

Изсумтах съчувствено. Не ми идваше наум нищо подходящо за случая.

— Стои между нас — повтори ядно Уилтън. — И най-глупавото от всичко е, че няма никаква Ейми. Аз я измислих.

— Ти какво!

— Измислих я. Съчиних си я. Не, не съм луд. Имах си причина. Ето виж. Ти си от Лондон, нали?

— Да.

— Значи нямаш никакви приятели. С мен е различно. Аз съм от едно малко провинциално градче и всички са ми приятели. Не знам какво толкова има у мен, но по някаква причина, още откакто се помня, на мен гледат като на силния мъж, при когото всичко е тип-топ. Сега ясно ли ти стана?

— Не съвсем.

— Добре. Ето какво искам да кажа. Явно създавам впечатление на силен мъж, защото никога в живота си не съм боледувал и винаги изглеждам весел. Затова всички в Брайдли приемат за даденост, че не е възможно аз да имам каквито и да е проблеми и следователно съм най-подходящият човек, на чието рамо всеки може да си изплаче болката. На всичко отгоре ги изслушвам със съчувствие и затова щом някой го

закъса, тича на часа при мен за съвет и кураж. Ако някой е влюбен, ми разказва всичко от игла до конец. Ако някой е ограбен, аз съм скалата, на която ще се облегне за подкрепа. Аз съм търпелив човек и доколкото става дума само за Брайдли, нямам нищо против да играя ролята на душеприказчик и болкоуспокоител. Но и един силен човек от време на време се нуждае от отдих и твърдо реших да си го осигуря. Веднага щом пристигнах тук видях, че старата песен започва на нов глас. Спенсър Клей ми се лепна веднага. За полуидиоти като Спенсър съм като меда за мухите. Ако си бях у дома, щях да го преживея някак си, но си бях обещал да не позволя на никой да ми провали почивката. И така измислих Ейми. Сега разбираш ли?

— Разбира се, че разбирам. Но забелязвам и още нещо, което ти, може би си пропуснал. Ако Ейми не съществува или по-скоро никога не е съществувала — тя не може да застане между теб и госпожица Кембъл. Разкажи и това, което разказа на мен и всичко ще бъде наред.

Той поклати глава.

— Не познаваш Мери. Никога няма да ми прости. Не знаеш с какво съчувствие, с какво ангелско съчувствие се отнасяше към мен заради Ейми. Не мога да ѝ кажа, че цялата история е пълна измислица. Ще се почувства такава глупачка.

— Трябва да рискуваш. В най-лошия случай не губиш нищо.

Това малко го поразведри.

— Наистина — каза той, — наполовина съм склонен да го направя.

— Направи го и само ще спечелиш.

Грешах. Понякога ми се случва. Проблемът очевидно беше, че не познавах Мери. Сигурен съм, че Грейс Бейтс, Елойз Милър или Клариса Уембли нямаше да постъпят като нея. Може би в началото щяха да се стъписат, но съвсем скоро щяха да се съвземат и всичко щеше да завърши с шумно веселие. Но не и Мери. Не знам точно как е протекъл разговорът, но много скоро Мароа Бей беше свидетел на раздялата на Уилтън и Кембъл. Вече не се разхождаха заедно, не играеха заедно голф и не ги виждахме в един отбор на тениса по двойки. Дори не си говореха.

Останалата част от историята зная от слухове. Не знам как е станала публично достояние. Но по това време Уилтън се нуждаеше от човек, с когото да сподели и сигурно се е доверил на някой, той пък на

някой друг. При всички случаи в неписаните архиви на Мароа Бей всичко е съхранено и именно оттам черпя информацията си.

Няколко дни след преустановяване на дипломатическите отношения, Уилтън изглеждаше прекалено смазан, за да продължи офанзивата. Мотаеше се самотен из игрището за голф, играеше безнадеждно слабо — с две думи приличаше на някаква самоходна руина. В любовните дела и най-челичните юнаци губят своята решителност и се превръщат в истински мекотели. По онова време Уилтън тежеше около деветдесет килограма, а мускулите му бяха като стоманени въжета, но кризата, която изживяваше, беше svela смелостта му до тази на пържено яйце. Беше наистина жалка гледка.

В онези дни Мери просто не го забелязваше. Гледаше встрани от него, над него и през него, но никога към него. Това докарваше Уилтън до отчаяние, защото беше оттренирал една тъжна физиономия — убеден съм, че се бе упражнявал доста пред огледалото след баня — с която разчиташе да постигне чудеса, само ако можеше да я приложи в действие. Но тя избягваше погледа му, все едно че беше някой от кредиторите ѝ.

Честно казано, това момиче страшно ме дразнеше. Нищо не оправдаваше хладното ѝ държание. Когато му споменах това, Уилтън изтърси, че се дължало на нейната свръхчувствителност и лесноранима душевност и че това било за него още едно доказателство за извисеността на нейната душа и непоносимостта ѝ към всякаква измама. Всъщност, останах с впечатлението, че той изпитва някаква садистична наслада да съзерцава нейното съвършенство, въпреки че цялата тази история направо го съсипваше.

Един следобед Уилтън извел скръбта си на дълга разходка по морския бряг. След като повървял по пясъка известно време, той се спрял до едно заливче, обградено от високи скали и стръмни канари. Брегът около Мароа Бей изобилства с такива.

По това време следобедното слънце започнало да напича доста силно и на Уилтън му хрумнало, че би било много по-удачно да лекува раненото си сърце, опрял гръб на някоя скала, отколкото да продължава да върви по нагорещения пясък. По-голямата част от пейзажа на Мароа Бей сигурно е бил създаден за утеха на разбити сърца. Скалите са в мрачен индигов цвят, зловещи и внушаващи страх и дори в най-прекрасния летен ден морето изглежда някак загадъчно

потискащо. На човек му е нужно просто да се отдели от тълпата на претърпаните плажове, да отиде до някое такова закътано заливче, да опре гръб на някоя скала, да отвори книга, да запали лулата си и да потъне в бездната на мрачни мисли. Правил съм го не един път. Денят, в който Елойз Милър отиде да играе голф с Теди Бингли, прекарах целия следобед в едно такова убежище. Вярно е, че след двайсетина минути съзерцаване на вълните потънах в дълбок сън, но това изглежда е неотменна част от терапията.

Същото се случило и с Уилтън. В продължение на половин час той размишлявал, след това лулата паднала от устата му и той се потопил в блажен сън. А времето си летяло.

Неизбежното изтръпване на крайниците го извадило от безметежното състояние и той подскочил с вик, разтърквайки болящия го прасец. Тъкмо болката се разсеяла, ново силно възклицание нарушило девствената тишина — от другата страна на скалата бил не някой друг, а Мери Кембъл.

Ако в този момент Уилтън е бил способен на някакво елементарно разсъждение, фактът би трябвало да вдигне настроението му до небивали висини. Едно момиче не би се промъкнало до отдалечено заливче на Мароа Бей, освен ако не е нещастно, а ако Мери Кембъл е нещастна, то причината би трябвало да е той, и ако причината е той, всичко, което се очаквало от него, било да покаже твърда решимост да изяснят всичко помежду си. Но Уилтън, на когото любовните терзания бяха сринали интелектуалното ниво до това на стрида, не успял да стигне до очевадното заключение и нейното появяване буквално го лишило от всичките му способности, включително и речеви. Той просто стоял там и се пулел насреща ѝ като малоумна жаба.

— Проследихте ли ме дотук, господин Уилтън? — попитала хладно Мери.

Той поклатил глава. След няколко безуспешни опита най-накрая успял да обясни със заекване, че е дошъл на това място случайно и е заспал до скалата. И тъй като с Мери се било случило същото, нямала никакъв повод да се съмнява или оплаква. И така, разговорът приключил преди още да е навлязъл в желаната от Уилтън посока. Тя тръгнала към Мароа Бей без да каже и дума повече и съвсем скоро се изгубила от погледа му.

Ситуацията, в която изпаднал, била крайно неприятна. Щом присъствието му било толкова нежелано за нея, чувството му за такт го задължавало да я остави намира. Не можел да тръгне веднага и да я съпровожда на няколко метра разстояние. Налагало се да остане на мястото си и да изчака, докато тя се отдалечи достатъчно. И понеже бил облечен с тънък костюм от фланелен плат, а слънцето вече се било скрило и подухвал хладен бриз, душевните му страдания отстъпили пред физическия дискомфорт.

И точно когато решил, че е време да потегля, с изненада видял, че тя се връща.

В този момент Уилтън бил изпълнен с въодушевление. Предположил, че тя се разкайва и сега се връща, за да му се хвърли на врата. И докато се подготвял за класическата сцена, забелязал, че погледът ѝ е студен и враждебен като морето.

— Трябва да мина от другата страна — казала тя. — Приливът е стигнал твърде навътре.

И минала покрай него за към другия край на залива.

Изгледите да изчака още неопределено време смръзнали дори мозъка в костите на Уилтън. Вятърът в този момент духал направо вледеняващо и прониквал през тънкия му костюм, щипейки го по цялото тяло по начин, причиняващ му болезнено неудобство. Започнал да подскача, за да се стопли.

Някъде на стотния подскок, когато случайно погледнал настрани, видял Мери да се завръща отново. По това време физическото страдание от студа било наистина непоносимо, та Уилтън бил забравил за сърдечните си неволи и единственото чувство, което изпитвал, било напълно раздразнение. С право си помислил, че никак не е справедливо тя да си прави безцелни разходки насам-натам, а той да виси на едно място изложен на студения вятър с риск да настине. Когато приближила достатъчно, Мери срещнала злостния му поглед.

— Невъзможно е да се мине и от другата страна — казала тя.

Човек като нея до такава степен свиква нещата му да вървят гладко, че Мери не осъзнала веднага самата идея за предстояща опасност.

Оттам, където стояла, в средата на залива, морето изглеждало толкова далечно и фактът, че водата е отрязала всякакъв път за отстъпление в момента будел само раздразнителността ѝ. Щеше да се

почувства по абсолютно същия начин, ако беше отишла на гарата да хване влак и ѝ кажеха, че въпросният влак не пътува.

След това седнала на една скала и започнала да съзерцава океана. Уилтън крачел нагоре-надолу. И двамата нямали желание да използват това благо — дар словото, което поставя човека на свое собствено стъпало — по-високо от вола, магарето, глигана и някои други земни твари. Чак когато една вълна заляла подножието на скалата, където Мери седяла, момичето нарушило мълчанието.

— Приливът се покачва — уплашено отбелязала тя.

Той погледнал морето с толкова противоречиви чувства, че в този момент му се сторило, че го вижда за първи път.

А имало какво да се гледа и то в изобилие. Водата била навлязла дълбоко навътре в залива; вълните, изтръгнали пясък от дъното, се блъскали в скалите с такава сила, че една мисъл накарала всички други да притихнат в главата ѝ — тя си спомнила, че не може да плува.

— Господин Уилтън!

Уилтън кимнал хладно.

— Господин Уилтън, приливът идва все по-насам.

Уилтън хвърлил презрителен поглед към морето.

— Забелязвам — казал той.

— Но какво ще правим?

Уилтън свил рамене. Чувствал се във война с обединените армии на човечеството и природата. Вятърът, който междуременно бил сменил посоката няколко градуса по̀ на изток, изследвал анатомията му през тънкия фланелен костюм с уменията на квалифициран хирург.

— Ще се удавим — извикала госпожица Кембъл. — Ще се удавим! Ще се удавим! Ще се удавим!

Цялото възмущение, обзело Уилтън, се изпарило. Тези жални вопли го накарали да се откъсне от мисълта за собственото му оцеляване.

— Мери! — извикал той и гласът му преливал от нежност.

Тя се притиснала в него като дете, което търси закрила при майка си и той я прегърнал.

— О, Джак!

— Скъпа моя!

— Страх ме е!

— Съкровище мое!

В моменти на изпитание, когато леденият дъх на страха нахлуе в нашите души, цялата ни дребнавост изчезва и ние преоткриваме себе си.

Тя се огледала трескаво.

— Ще можем ли да се покатерим на скалите?

— Съмнявам се.

— А ако започнем да викаме за помощ...

— Бихме могли.

И те напънали гърла, но единственият отговор били плискащите се вълни и крясъците на морските птици. Водата вече заливала краката им и те се отдръпнали към обещаващите защита скали. Там застанали безмълвно, втренчени в опасността.

— Мери — прошепнал Уилтън с приглушен глас, — кажи ми едно нещо.

— Какво, Джак?

— Прости ли ми?

— Да ти простя! Как можеш да ме питаш в момент като този? Обичам те с цялата си душа и сърце!

Той я целунал и лицето му добило някакво странно изражение на спокойствие.

— Аз съм щастлив.

— Аз също.

Ситни пръски морска вода докоснали лицето ѝ и тя потреперила.

— Струваше си — тихо казал той. — Ако сме изгладили вече всички недоразумения и нищо повече не стои на пътя ни, цената, която ще платим, не е никак висока — колкото и неприятен да е краят.

— Може би няма да е толкова неприятен. Казват, че удавянето е лека смърт.

— Нямах предвид удавяне, скъпа. Говорех за една здрава настинка.

— Настинка!

Той кимнал мрачно.

— Не виждам как ще я избегнем. Знаеш колко хладни стават тези нощи в края на лятото. Ще мине доста време, докато се измъкнем.

Тя се изсмяла нервно и някак неестествено.

— Говориш така, за да ме окуражиш. А дълбоко в себе си знаеш много добре, че няма никаква надежда. Нищо не може да ни спаси

вече. Водата ще продължава да идва насам, насам, насам...

— Нека си идва. Не може да мине през онази скала там.

— Какво искаш да кажеш?

— Не може. Приливът не стига по-високо. Знам го, защото миналата седмица ми се случи същото.

За момент тя го изгледала онемяла. След това надала вик, в който облекчението, изненадата и възмущението били образували такава еднородна смес, че било невъзможно да се каже кое точно доминира.

А той наблюдавал морето със снизходителна усмивка.

— Но защо не ми каза? — извикала тя.

— Казах ти.

— Разбираш какво имам предвид. Защо ме остави да си мисля, че сме в голяма опасност, когато...

— Ние сме в опасност. Сигурно ще хванем пневмония.

— Тю!

— Ето! Вече започваш да кихаш.

— Не кихам. Това беше израз на отвращение.

— Прозвуча като кихане. Естествено е да кихаш, но защо трябва да изразяваш отвращение, не мога да си представя.

— Отвращавам се от теб, от твоята подлост. Ти съвсем преднамерено ме подтикна да кажа...

— Да кажеш...

Тя млъкнала.

— Ти каза, че ме обичаш с цялата си душа и сърце. Не можеш да се отметнеш от думите си и това ми стига.

— Е, вече не е вярно.

— Вярно е — казал Уилтън с благ тон. — Амин!

— Тръгвам си веднага и повече няма да ти проговоря.

Тя се отдръпнала от него и се накарала да седне.

— Има една медуза точно там, където смяташ да седнеш — казал Уилтън.

— Не ме интересува.

— Но ще те заинтересува. Говоря от личен опит на човек, на чиито колена самата ти си сядала много често.

— Не е смешно.

— Имай търпение. Мога да бъда и много по-забавен.

— Моля те, не искам да те слушам повече.

— Много добре.

И тя се настанила с гръб към него. Гордостта изисква жертви, така че и той седнал с гръб към нея — а безчувственият океан беснеел и вятърът с всяка измината минута ставал все по-студен.

Времето минавало. Настъпил мрак. Малкото заливче се превърнало в черна бездна, тук-там изпъстрена с бели петна, където морският бриз плющял като с камшик по водната повърхност.

Уилтън въздъхнал. Чувствал се самотен насаме със собствените си мисли. Колко по-весело щяло да бъде, ако...

Една ръка докоснала рамото му, последвана от тих и смирен глас.

— Джак, скъпи, тук е ужасно студено. Не мислиш ли, че ако се сгушим...

Той протегнал ръка и я привлякъл в прегръдка, която би възбудила професионалния интерес и на Хекеншмид и би предизвикала възторжени възклицания от страна на Збиско. Костите ѝ изпукали, но издържала на мъжката му сила.

— Така е много по-добре — нежно каза тя. — Джак, мисля, че отливът няма никакво намерение да започне.

— Надявам се да е така — казал Уилтън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.